

Ali inkarnacija ali vstajenje

Kot krona stvarstva je ?lovek ?udovito zgrajeno celostno bitje. Delovanje organov zdravega telesa je ko popolno in ves sistem tako urejen, da si nikakor ne moremo predstavljati energije, ki ga vodi in usmerja. Zanesljivo vemo le, da povpre?no ?loveško bitje s svojo zavestjo ne zmora samo upravljati vseh funkcij svojega telesa. ?e se torej zavedamo, da ?lovek ni zgolj vidna, telesna pojavnost, se pred veli?ino bitja in mogo?nostjo njegovega Stvarnika lahko edinole priklonimo.

Nekdanja vzvišenost ?loveškega bitja

?loveško telo obdaja avra, skupek finosnovnih teles, h katerim prištevamo bioenergijsko, željno in mentalno telo. Najstarejše kulture so vedele, da je ?lovek veliko bolj celosten, kot se zdi na zunaj, da je odsev makrokozmosa, svet v malem, mikrokozmos. Njegovo telo z obi?ajno zavestjo in podzavestjo (re?emo ji tudi višji jaz) obdaja namre? še sedem magnetnih polj, ki se jih navadno ne zavedamo in si jih zaradi lažje predstavljivost zamišljamo kot energijsko kroglo.

Neko? je ?lovek-mikrokozmos, božanska stvaritev, živel v božanskem svetu. Na svoji poti v snovni svet se je mo?no poškodoval in zaradi povezovanja s snovjo in kristalizacije izgubil svoje prvotno ?isto stanje. Zapravil je možnost, da bi se skozi njegovo telo razodeval Duh. Namesto nekdanj ve?nega telesa je bilo z naravno evolucijo ustvarjeno umrljivo telo, blede podoba prvotnega, vsota mnogih preživetih življenj; telo, podvrženo neprestanim spremembam snovi in zakonom polarnega sveta.

V potu svojega obraza jŽ svoj kruh in v bole?inah rojeva svoje otroke. ?lovekovo prvotno telo se je na poti pogrezanja v snov uni?ilo, v njegovem srcu je ostalo le nedelujo?e božansko sestvo, seme, duhovna iskra. Mesto, kjer je bilo neko? svetlobno božansko telo, zaseda zdaj telo z omejeno zavestjo. Kakor drevo, ki jeseni odvrže svoje liste in spomladi požene nove, se tudi ?lovekov sistem v svoji jeseni otrese fizi?nega telesa. Sledi po?asen razkroj finosnovnih teles, dokler ne ugasne celotna zavest. Na izpraznjeno mesto v mikrokozmosu se inkarnira nova osebnost, ki bo v svetu vnovi? nabirala izkušnje in neko? morebiti le zaslišala glas božanskega sestva, mu omogo?ila rast in vrnila prvotni sijaj.

Inkarnacija in karma

Dobesedno pomeni inkarnacija utelešenje v mesu, pa tudi utelešenje duha v zemeljski obliki. Božanska bit, ujeta v objem snovi, se je že mnogokrat inkarnirala, vsakokrat v drugi telesni in psihi?ni podobi. Vsota izkušenj prejšnjih življenj oblikuje zavest nove osebnosti. Vsak posameznik nosi v svoji krvi dvoje dediš?in: dediš?ino staršev in dediš?ino prejšnjih življenj. Iz obojega deluje in živi. Dedne dejavnike prejšnjih inkarnacij imenujemo karma, zakon vzroka in posledice.

Življenje nam dokazuje, da od prvotne božanske narave ni ostalo kaj dosti. ?lovekov vsakdan napolnjujejo prepiri, skrbi, bolezni, vojne, uni?enja in druge grozote. ?lovek je Bogu obrnil hrbet; v njegovem srcu sicer še tli ogenj prvobitnega božanskega sestva, a si klic k vrnitvi v izvorno domovino napa?no razlaga. Nebesa poskuša ustvariti na zemlji. Pravzaprav si vsakdo ustvarja lastna zemeljska nebesa, tudi na ra?un drugih: nekateri z ideali, drugi z orožjem, denarjem in mo?jo. Vsak ?lovek želi izpolniti, okrepiti in podaljšati svoje življenje. Bori se za obstanek, neredko gre tudi preko trupel. V tem po?etju ni ni? vzvišenega, nasprotno, ?loveka navdaja s skrbmi, strahom, trpljenjem in iskanjem izhoda.

Iskalci nesmrtnosti

Po bridkih izkušnjah so mnogi ljudje postali iskalci nesmrtnosti. Vedno ve? jih je, vedno ve? je tudi obupanih. Veliko jih je, ki sveta ne sprejemajo in se vse siloviteje upirajo brezizhodnemu obstoju. Iskalci so v svojem razvoju dosegli to?ko, na kateri še zmorejo, pravzaprav morajo, izbirati. Pripravljajo se na pot, ki vodi iz bede. Le tako se lahko uglasijo s svojo resni?no življenjsko nalogo, katere cilj je opuš?anje starega, snovnega, in zavestna obuditev ve?nega po?ela. Mnogi ljudje, ?eprav nezavedno, stojijo na tem križiš?u v predve?eru novega razvoja.

Življenje ni namenjeno neprestanemu kroženju skozi rojevanje, rast in umiranje, temve? prekinitvi tega krogotoka. Preden pa ?lovek lahko izstopi, mora opraviti sedem osvobajajo?ih dejanj.

Pride trenutek, ko se med dolgim popotovanjem na smrt utruji in doseže mejo osebnih možnosti. Ne more ve? dalje, vse mu polzi skozi prste. Rad bi se dvignil kot pti? feniks, sprašuje se o smislu življenja, stvarjenja. Iš?e. Rad bi imel pregled nad svojim življenjem, pretehtava dogajanja. Ne more dalje, kot bi se zataknil na pragu. Upira se avtoritetam, okolici, družini, vzgoji, a ker še ni usmerjen v ve?no po?elo v sebi, je notranje in zunanje dosegljiv za vse vplive. Ne more se še resni?no osvoboditi. Ker sluti, da se za pragom, za vrati, svetlika druga?no, novo življenje, se vse bolj odmika od vsakdanjega vrveža. In ?e ga astralni vrtinci ne posrkajo vase, se osvobajajo?a sila lahko spusti do njegove podzavesti. Slednja se razkrije in oslabi, polagoma se zrahljajo in izginejo okovi preteklosti, lovke v sedanjem življenju. Vrata starega življenja se zapro, zasnita se novo življenje.

Gre za zavestno dogajanje v posamezniku, ki se u?i in osvobaja vplivov, sil in mo?i, ki vklepajo njegovo dušo. Izrek Carpe diem (Izkoristi dan) zanj še kako velja. Izkoristi osvobajajo?o priložnost, preden bo prepozno!

V ?loveku se skriva nesmrtnost

Vsi hrepenimo po enosti. Hrepenenje izvira iz ?istega, odprtega srca; v njem leži to?ka, vrata v življenje nesmrtnega ?loveka. V tej to?ki, semenu, duhovni iskri je spravljen celoten na?rt razvoja novega, nesmrtnega ?loveka, na?rt izgradnje božansko-duhovne bitnosti. Posameznik, ki želi napredovati, mora znova dose?i enost srca in glave. Odvre?i mora misli in želje, usmerjene na snov. Pravilno se mora odzvati na novo silo, ki se dviga iz srca in deluje v krvi. S samodejnim odvra?anjem od zemeljske narave se v njegovem srcu sprostijo nove sile, ki vplivajo na mišljenje in ga spreminjajo.

Prenovljeno mišljenje se usmeri na novo, nesmrtno življenje. Seveda tudi to dogajanje zahteva ?as in vso pozornost. Glava in srce se nanovo povežeta in oblikujeta gralovo ?ašo, ki lahko prestreže sile svetlobe, Duha. Obnovljena glava simbolizira gralovo ?ašo, srce s plju?i podstavek, vmes je vrat. Gralova ?aša, stekleno morje, stoji sredi mikrokozmi?nega srca. Zgodbe, stkane okrog opisanega misterija, pripovedujejo, kako pretanjena in ranljiva so ta dogajanja, kako globoko posežejo v ?loveka. Napa?no mišljenje in ravnanje lahko z enim samim udarcem ponovno uni?ita kristalno ?ašo iz ?iste svetlobe. Zagotovo se to velikokrat zgodi, preden iskalec lahko zgradi neuni?ljivi gral, iz katerega te?e tok ?iste, nesebi?ne ljubezni do vseh in vsakogar.

Osvobojeni lahko osvobaja druge

Takrat ?lovek Božjo silo lahko sprejema in hkrati oddaja, izžareva. Ves njegov sistem se o?isti in pripravi na novo nalogo. Obnovi se presnova, uravnovesita se sprejemanje hrane in izlo?anje odpadnih snovi, ?lovek doseže najvišjo možno stopnjo zdravja. Vendar se težav, ki so jih povzročila prejšnja življenja, ne dá odstraniti kar tako. Najvišja možna stopnja zdravja se nanaša na naravne okoliš?ine, od katerih je odvisno snovno telo. Vse celice in organi se polarizirajo v

pravilen sistem, ki lahko sprejema nezemeljske sile, Kristusovo svetlobo, Gnozo. Vse, kar se svetlobi upira in ji ni doraslo, se skozi njo použije, uniži; kar pa se nanjo pravilno odziva, je zajeto v velik razvojni nart in pomaga izgrajevati novo življenjsko razodetje vseh bitij.

Običajni človek uporablja ustvarjalno silo za ohranjanje sebe, za potrjevanje in razmnoževanje, za ohranjanje zemeljskega življenja torej. Življenje si z njo poskuša narediti karseda prijetno in udobno. Ko se teh utvar osvobodi, ugasne v njem tudi želja po potrjevanju, po zemeljskih idealih, po uveljavljanju. Ustvarjalne sile nameni služenju soljudem in drugim bitjem, ki jih tako dviga na višjo življenjsko raven.

Opisano dogajanje se lahko zgodi šele tedaj, ko se človek na svoji življenjski poti obrne, ko se odvrne od snovne narave in ustvarjalnih sil ne uporablja več za krepitev smrtnega življenja. Takrat se zlomi moč njegove podzavesti, moč preteklosti, ki ga veže na zemeljsko življenje. Smrt je premagana, in okovi, ki so vklepali božansko bit, ptico v kletki, se razklenijo. Kristusova svetloba začne neovirano pritekati, se dotikati celotnega sistema in ga obnavljati. Ptica dobi moč in vnovič lahko poleti iz kletke snovnosti. Božja svetloba, Gnoza, se poveže s človekom, ki tava v temi, in ga vodi iz sveta bolezni, trpljenja in smrti v področje večnega nastajanja.

Tako človek izstopi iz večnega kroga inkarnacij, premaga karmo in smrt samo. Njegovo božansko sebstvo se odene v novo svetlobno oblačilo, v še živečem telesu nastane neminljivo telo in človek se ne inkarnira več – razen ko bi rad prostovoljno in poln ljubezni do stvarstva pomagal vsem bitjem na poti odrešitve.

Življenje brez skrbi in bridkosti

Mikhail Naimy nam v Mirdadovi knjigi (založba Ganeš, 1999) svetuje:

Razmišljajte tako, kot bi bila vsaka vaša beseda z ognjenimi črkami zapisana na nebu, da bi jo videli vsi in vsakdo. Kajti tako v resnici je.

Govorite tako, kot bi bil ves svet eno samo uho, ki prisluškuje, kaj boste povedali. In tako v resnici je.

Ravnajte tako, kot bi se vsako vaše dejanje moralo nekoč vrniti k vam. In tako se v resnici zgodi.

Naj bodo vaše želje takšne, kot bi bili eno z njimi. In to v resnici ste.

Živite tako, kot bi vas potreboval sam Bog, da bi mogel živeti. In takšna je v resnici njegova potreba.

Source:

<https://www.lectorium.si/sl/artikel/ali-inkarnacija-ali-vstajenje>